

LBRI | Coordonator Leda-Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

TARA MOSS

VĂDUVA
DE
RĂZBOI

Traducere din limba engleză de
ȘTEFAN MĂLAIMARE

LEDA BAZAAR

PROLOG

ERA CA ȘI CUM O MANTIE NEAGRĂ CA SMOALA SE așternuse peste cerul înstelat, iar acum îl învăluia precum aripile împănate ale unui corb uriaș.

Îl dureau toate: corpul, capul, însuși întunericul sufocant, care părea să-l poarte într-un vârtej amețitor și imprevizibil, producându-i greață. Ochii parcă îi ardeau și erau totodată umezi; se strădui să-i deschidă, însă nu reuși să vadă nimic. Nu era războinic din fire, însă instinctul de supraviețuire îi fusese trezit la viață, așa că băiatul aruncă doi pumni, care zăboviră pentru o clipă în aer înainte de a-i cădea neputincioși pe lângă corp. Din negura groasă venură drept răspuns mai multe lovituri precise, neiertătoare. Durerea îl săgetă în valuri fierbinți – maxilarul, coastele, burta –, apoi loviturile se opriră. Băiatul se făcu din nou ghem, protejându-și capul, și respiră istovit, cu un țiuit persistent în urechi. Își simțea fața fierbinte. Ceva cald și sărat i se scurgea în gură.

Până la vârsta fragedă de șaptesprezece ani, deja călătorese peste mări, asistase la nedreptăți, la violențe, dar nu mai fusese în viața lui atât de speriat pe cât era în acest moment, în această beznă, chircit și orb. Da, se temea! Se temea ca o muscă prinsă în pânza de păianjen. Dacă asta era ceva jenant,

siguranță. O duzină de femei se aflau în piața mare, în genunchi, înconjurată de bărbați în uniformă. Suspinau încet în vreme ce erau rase pe cap. Văzu sânge și păr, corpuri dezgolite și lacrimi. Lângă ele, ghemuit la pământ, în stradă, se găsea un bărbat în izmene, cu o yarmulke¹ călcată în picioare lângă el. Mulțimea îi privea. Unii strigau și își fluturau pumnii înțeleștați. Billie nu distinse ce strigau, fiindcă sângele îi pompa atât de tare în urechi! Exact în momentul în care voi să se dezmoștească și să intervină, un *Sturmsoldaten* care coordona scena se întoarce și îi întâlnește privirea. Ea își plecă imediat capul, ca și cum căutătura lui i-ar fi ars retina.

Închise ochii.

Ceea ce văzuseră în Viena avea să rămână pentru totdeauna acolo, gata să o bântuie când își închidea ochii. Într-o zi a anului 1938 îi deschisese și privise, iar acum, imaginea asta era tot ce vedea când îi închidea. De ce acele amintiri? De ce acel sfârșit de săptămână? Totul era învăluit în amintirile ei cu Jack, amintirile ei din război, în tot ce acum era cumva nevoită să lase în urmă, dar de care inima se lega cu stăruință, deși mintea îi cerea să dea uitării.

Billie își îngădui să se cutremure și își adună lucrurile. Nu avea sens să zăbovească asupra amintirilor, chiar dacă nu voiau să îi dea încă pace. Nu mai era în Europa. Se întorsese înapoi în Australia. Era anul 1946, într-o lume nouă, în care ea trebuia să își clădească noua viață. Asta trebuia să facă, și asta avea de gând să facă. Tramvaiul încetini, intrând în stația de lângă Gara Centrală. Billie scoase din poșetă o oglinjoară aurie și își aplică un strat fin de ruj *Fighting Red*, marca Tussy. Aceasta era stația ei. Venise vremea să se ridice.

¹ Yarmulke sau kippa, acoperământul tradițional purtat de bărbații evrei pe creștetul capului (n. red.).

*

— 'Neața, John! salută Billie la intrarea în holul clădirii cunoscute ca Daking House, pe care îl străbătu în grabă cu picioarele ei lungi și grațioase, dar în același timp silențios ca o felină, datorită tălpii de cauciuc a pantofilor Oxford, care la impactul cu parchetul scoteau un zgomot abia perceptibil.

Până la această clădire lua Billie tramvaiul în majoritatea zilelor săptămânii, fiindcă aici avea închiriat un birou.

Liftierul se îndreptă de spate când auzi vocea celei pe care o numea „clienta sa preferată”, titlu pe care Billie nu îl găsea greu de crezut. În diminețile când ajungea la Daking House, întotdeauna după ora zece, cu mult timp după ce curierii aprovizionaseră magazinele de la parter și se făcuseră nevăzuți în camionetele lor, precum și după ce oamenii de afaceri cărunți și încruntați traversaseră holul, târșându-și picioarele, și dispăruseră în birourile lor, duhbind deja a miros de trabuc la nouă dimineața, Billie se mișca cu agilitate. Prefera parfumurile franțuzești mirosului de trabuc și, dacă se putea încrede în abilitatea sa de a citi bărbații tăcuți, de aceeași convingere era și liftierul. Alți chiriași, precum cei de la Școala de Dans Roberts, Clubul Taxei Unice din Sydney, Fondul de Ajutor al Diasporei Unite Evreiești ori jucătorii care frecventau salonul de biliard de la subsol și alții ca ei frecventau clădirea la fel ca Billie, la ore ciudate, însă contabilii și avocații, precum și bărbații de la Asociația Chinologică New South Wales urmau un program strict și la această oră nu puteau fi decât cocoșați la birourile lor, practicând meserii pe care ea, una, nu s-ar fi văzut vreodată făcându-le. În domeniul ei, clienții rareori băteau la ușă înainte de nouă dimineața. O vizită la miezul nopții, pe de altă parte, nu era ceva cu totul nemaiauzit. Domeniul ei avea poate o reputație „controversată”, dar vremurile i-o cereau. La fel și buzunarul.

— Bună dimineață, Mizz Walker, întotdeauna o plăcere! spuse liftierul.

Când începuse munca în acest post în august, luându-i locul unei femei cu chip blând și păr cărunt, noul liftier insistase să fie strigat pe numele mic, John. Totuși, formula de adresare adecvată pentru Billie le dădea multora bătăi de cap în această perioadă. Alți liftieri foloseau de obicei titluri formale și, fiind nou în acest post, John Wilson evita, cel puțin pentru moment, să îi accepte invitația de a o striga pe nume, Billie, cum făcea liftiera pe care o înlocuise. Însă, de fiecare dată când cineva îi spunea „doamnă”, Billie își aducea aminte de nesiguranța vieții sale personale. Acest termen o ducea imediat cu gândul la pierdere și, în consecință, îi provoca neliniște. „Domnișoară” i se părea de asemenea nepotrivit, mai ales după tot ce se întâmplase în ultimii ani, inclusiv o nuntă pe timp de război, chiar și una improvizată cum fusese aceea, fără inel și cu puțini martori. În cele din urmă, ceruse să fie strigată „Mizz”¹, găsind mai potrivit acest termen neutru. Termenul își avea rădăcina în titluri vechi, nobiliare, din ce înțelesese Billie, și se răspândise la începutul secolului ca titlu onorific *neutru* pentru femei, însă era rar folosit. Îl văzuse pentru prima oară descris într-un articol din *New York Times* cu câțiva ani în urmă, iar la acel moment nu avea de unde să știe cât de mult va ajunge să o caracterizeze. John Wilson acceptase solicitarea fără niciun comentariu, iar acum Billie era întâmpinată drept „Mizz Walker” în fiecare dimineață a săptămânii. În lumea din afara clădirii însă, titlurile de domnișoară, doamnă, uneori sub formele de „Madam” și „Mademoiselle”, se amestecau frecvent – vorbitorii se

¹ *Ms.*, în original, transcris fonetic *Mizz*, nu are corespondent în limba română (n. tr.).

găseau adeseori în dificultate atunci când i se adresau unei femei ajunse la vârsta măritişului, despre care nu ştiau însă dacă este sau nu măritată. În mod straniu, în ciuda a ceea ce învățaseră oamenii din război cu privire la şubrezenia vieții, părea că astfel de detalii căpătaseră chiar mai multă importanță, aproape ca și cum anii întunecați fuseseră pricinuiți de un titlu greșit, de o femeie, și nu de *Nationalsozialismus* și de laturile sinistre ale Voinței de putere¹. Toate astea, se gândea Billie, erau parte a unei încercări disperate a oamenilor de a se ancora în ceva stabil, o întoarcere nostalgică spre ceva mai „simplu”, rigid și ușor de înțeles. Însă Billie nu voia să se întoarcă înapoi pentru nimic. Nu îi stătea în fire. Și, pe lângă asta, nimic nu putea să repare ceea ce stricase războiul.

Wilson făcu respectuos un pas în spate și o îndrumă pe Billie către cel mai apropiat dintre cele patru lifturi ale clădirii – două pentru pasageri, două pentru mărfuri. Numai unul dintre ascensoarele pentru pasageri funcționa și abia în ultimele luni începuseră să îl opereze din nou de la parter; înainte, chiriașii și clienții urcau pe scări până la primele etaje pentru a face economie la energie. Billie încă avea senzația că face un gest extravagant când ia liftul direct din foaiet. Păși în cabină, iar Wilson trase cu mâna stângă, cea în putere, grilajul exterior și interior din metal, care se închise ca două foarfeci înaintea sa. Mâna lui dreaptă, odată cea dominantă, nu supraviețuise războiului, care îi luase bărbatului o mare parte din brațul drept. Pe acea parte avea mâneca cusută de sacou – ca mulți alți bărbați din Sydney. Avea părul

¹ Concept central în filosofia lui Nietzsche, definit drept forța fundamentală care guvernează comportamentul uman, valorile morale trebuind înțelese în contextul puterii și al relațiilor de dominație și supunere (n. red.).

tuns scurt și îngrijit, dar într-o parte acesta îi creștea mai de sus decât în cealaltă. Chipul lui, despre care odată s-ar fi spus că este atrăgător, presupuse Billie, era brăzdat de arsuri, deși ambii ochi, nasul și cea mai mare parte a gurii erau neatinsse. Timp de peste un an, orașul se umpluse de bărbați răniți, întorși din teatrele de operațiuni. Mulți se fereau din calea lor pentru că erau desfigurați și nu aveau cum s-o ascundă, așa că sălbăticia australiană începea să se umple cu astfel de oameni, la fel cum se întâmplase și după Marele Război – oameni care, în locul privirilor fixe ale concetățenilor, al întrebărilor nevinovate ale copiilor ori ale acestor aduceri aminte, preferau pustiul singuratic. Însă John se întorsese în brațele unei familii bucuroase să îl vadă în viață și era deja foarte apreciat de cei care frecventau clădirea. El se întorsese, în vreme ce mulții alții, nu.

Cu zornăituri metalice, cabina liftului își porni ascensiunea.

— Ce mai face June? se interesă Billie de nevasta lui Wilson, așa cum îi era obiceiul. Dar copiii?

— Foarte bine! Mulțumesc pentru întrebare! spuse el și schiță un zâmbet ușor strâmb, cu o încrețitură blândă a ochilor.

Încetini liftul în dreptul etajului al șaselea, trăgând de mâner în sus și în jos până ce cabina se aliniea perfect cu holul. Lăsă din mână prea brusc mânerul, iar cabina se scutură înainte de a fi oprită în loc de mecanismul de oprire automată, cunoscut în branșă drept „mâna mortului”.

— Îmi cer scuze, Mizz Walker! E foarte bine că avem acest mecanism să ne... oprească... în caz că mă lasă mâna asta, spuse el, îmbujorându-se ușor în spatele cicatricilor.

Mecanismul intra în acțiune dacă mâna operatorului era ridicată de pe mâner – nu era nevoie ca aceasta să moară la

propriu. Deși Wilson era nou în meseria lui, asemenea mici accidente aveau și cei cu mai multă experiență. Liftierul trase de cele două uși cu grilaj, ca Billie să poată ieși din cabină.

— Aveți grijă pe unde călcați!

— Întotdeauna, spuse Billie și îi zâmbi.

Străbătu coridorul, trecând prin dreptul birourilor mustrind de activitate, până ce ajunse în fața unei uși de lemn cu un geam din sticlă sablată pe care fusese pictat cu vopsea neagră un titlu simplu:

B. Walker, investigator privat

Acesta era locul în care răposatul ei tată își petrecuse o bună parte din viață și în care luaseră naștere multe dintre poveștile pe care bărbatul i le spusese fetei sale la masa de seară. De când preluase spațiul, Billie îi adusese foarte puține schimbări; aranjamentul încăperilor, mobilierul și tablourile erau în mare parte aceleași, dar, din necesitate, subînchiriasse două camere pe care le folosisse în trecut drept birouri ale angajaților. Agenția condusă de ea era una mică, dar asta nu o deranja defel. Spațiile de birouri erau scumpe, un birou cu o singură cameră ajungând să coste mai mult de șapte lire și opt șilingi și, pe lângă aspectul financiar, femeile care nu făceau un pas în spate pentru a le oferi loc bărbaților întorși de pe front erau privite cu multă animozitate. Păstrarea unui spațiu de birouri mai mare decât era strict necesar nu i-ar fi fost de ajutor nici social, nici profesional, și, chiar și așa, nu se putea spune că domeniul acesta de activitate o primise cu brațele deschise. După ziua victoriei împotriva Japoniei, exista așteptarea ca femeile să își părăsească posturile din uzinele de aviație și din fabricile de muniții, precum și din birourile gazetelor ori din spitale, posturi ocupate cu succes

pe timp de război, și prin aceasta să renunțe la independența conferită de un venit pentru a-și relua locul în bucătărie. Billie însă nu fusese niciodată una dintre aceste femei, nu fusese crescută astfel și, cu siguranță, nu avea de gând să cedeze presiunii acum.

Ușa era descuiată, iar secretarul ei se afla deja în biroul din antreu, unde așteptau uneori clienții. Billie își deschise catarama treniului cambrat la două rânduri, apoi aruncă o privire la șirul ordonat de patru scaune din lemn de nuc, așezate în dreptul unei măsuțe joase pe care se găseau mai multe reviste respectabile, chiar dacă un pic anoste, precum și câteva reviste mai populare pentru femei. Astăzi nu aștepta nimeni; nu făcuse nimeni nicio programare. Acest fapt incontestabil se vedea și din aceea că scaunele erau neocupate, iar revistele de pe măsuță nu fuseseră deranjate. De peste o săptămână era așa. Aceasta era un alt motiv foarte întemeiat pentru a subînchiria cele două spații de birouri.

— Bună dimineța, Mizz Walker! Corespondența dumitale este pe birou, o informă Samuel Baker, ridicându-se în picioare ca în fața unei ofițer superior.

Billie își dădu jos treniul, iar el i-l luă și îl agăță în cuier. Își dădu jos și ochelarii de soare, ajustă acul de pălărie cu care își fixase peste urechea stângă o pălărie mică de culoare verde, își netezi cutele taiorului estival, mulat pe corp, îi mulțumi secretarului și asistentului său, apoi intră în biroul interior, lăsând ușa de comunicare dintre încăperi deschisă și se așeză în spatele propriei mese de lucru. În încăperea se aflau un covor roșu-cafeniu, două cartoteci de un verde odinioară închis, însă acum cam decolorat, un glob pământesc și un birou larg, din lemn, pe care stăteau un prespapier, un stilou și un telefon care îi aparținuseră tatălui său și care împodobiseră încăperea timp de cel puțin două decenii. Pe

perete atârna o hartă la scară mare a orașului Sydney, într-o ramă de lemn ponosită. Era agățată de perete încă de când văzuse ea pentru prima oară acel birou și avea o bănuială că, dacă ar fi fost dată jos, ar fi dezvăluit o porțiune de zid de o culoare neașteptată. Nu era un spațiu elegant, dar nici nu trebuia să fie. Clienții ei nu o vizitau pentru sfaturi în materie de decorațiuni interioare.

Scrumiera tatălui ei se afla la marginea biroului, așezată strategic pentru plăcerea clienților săi. Majoritatea femeilor fumau, dar acesta nu devenise un tabiet și pentru Billie. Existau și zile potrivite pentru fumat, bineînțeles, dar aceasta nu avea să fie una dintre ele. Scrumiera fusese golită și spălată. Gazetele cotidiene se aflau în celălalt colț al biroului – *Sydney Morning Herald*, tabloidul *Truth* și cel mai nou, *Paris Herald Tribune* –, toate împăturite cu grijă. Era foarte important să fie la curent cu ce se spunea în lume. Pe birou, îndreptate spre Billie, se aflau două fotografii înrămate. Una dintre ele era un portret clasic al mamei și al tatălui în ziua nunții, în care tatăl purta frac și cravată albă și ținea sub braț un joben negru lucios (probabil singura dată când atinsese o astfel de pălărie), iar mama avea un strălucitor accesoriu pentru cap de sub care se ițea părul scurt, ușor ondulat, coafură pe care o avea și acum, și o rochie scandalos de scurtă care îi dezvăluia gleznele și niște pantofi cu tocul mic, închiși cu panglici lucioase. Ella ținea în mână un buchet de flori extravagant, care atârna până în pământ, iar pe buzele date cu ruj închis la culoare afișa un zâmbet triumfător. Cealaltă fotografie era mai mică și mai recentă și era un portret al lui Jack Rake, făcută de Billie la Viena. Era destul de bine focalizată și îl înfățișa pe Jack zâmbind, în acel sfârșit de săptămână de dinainte ca lumea să se prăbușească în jurul lor. Acel sfârșit de săptămână în care se îndrăgostiseră.

Când îi întâlnești privirea din fotografie, lui Billie i se puse un nod în gât. Jack arăta exact ca în acele imagini de care nu se putea dezbăra de fiecare dată când închidea ochii. Acel zâmbet. Și seriozitatea care îi urma. Acei ochi căprui stărui-tori și căutătura lor iscoditoare. *Fir-ar să fie!* murmură Billie și își feri privirea. Avea nevoie de muncă să o țină ocupată.

La bluza de culoare ivorie asortase o lavalieră care aproape că se desprinsese, așa că Billie, cu degetele ei bine îngrijite, cu unghiile naturale, ajustă nodul și apoi ridică primul plic care se afla pe biroul ei mare de lemn. Miji privirea. Îi era adresat *Dlui B Walker*, iar asta nu era prima dată când primea un astfel de plic. Ar fi putut să fie o scrisoare adresată răposatului său tată, dar, la mai mult de un an de la moartea acestuia, era puțin probabil să fie așa. Billie Walker nu era cum, sau cine, se așteptau mulți oameni să fie. În primul rând, nu era un *DI*, ci o *Mizz*. Dar, în fond, unde mai e distracția când faci sau ești ceea ce se așteaptă de la tine? Deschise plicul dintr-o tăietură și citi informarea anostă a unui avocat cu privire la un caz mai vechi de disonanță conjugală. Poșta zilei nu îi adusese vreun motiv de entuziasm și curând își îndreptă atenția către gazete, pe care le răsfoi înainte de a se angaja la o lectură mai aprofundată, acompaniată de o ceașcă de ceai. O grevă la șantierul naval provocase un haos în portul Sydney. O serie de fotografii îl înfățișau pe prim-ministrul Chifley alături de guvernatorul general, prințul Henric, duce de Gloucester, la o ceremonie oficială. Casele de licitații din Sydney păreau ocupate să vândă diverse obiecte prețioase, unele dintre ele părând a fi adevărate bunuri de patrimoniu. Știrile internaționale relatau faptul că la Paris erau în vogă costumele de baie din două piese. Avea loc o retragere substanțială de trupe rusești din Germania. Belgia, Țările de Jos

și Luxemburg acceptaseră să repatrieze prizonieri de război germani cât mai curând posibil. Franța nu semnase încă niciun fel de acord.

Când Samuel intră, ducând în mână o tavă cu ceai, o rutină matinală care era întotdeauna o ocazie bună pentru a-și limpezi mintea, Billie ridică privirea din ziare. Lungan, dar și lat în umeri, purtând un costum cu dungi fine și o cravată de o culoare frumoasă, roșu-burgund și azur, în stilul contemporan, Samuel se întinse într-unul dintre cele două scaune din fața biroului și lăsă să cadă un cub de zahăr în ceașca ei, o bună parte din formalitatea asociată cu munca sa de secretar rămânând pesemne în biroul din antreu, unde își avea postul. Știa să fiarbă un ceai delicios, ceea ce fie învățase în armată, fie de la o mamă cu maniere englezești. Cu două degete, îi împinse lui Billie ceașca de ceai peste birou.

— Cum stă treaba? întrebă, scărpinându-se absent sub mânușa care îi acoperea mâna stângă.

— Nu prea stă de niciun fel, Sam, sinceră să fiu, îi răspunse Billie, dându-și după ureche șuvițele de un șaten profund, apoi sorbind din ceașcă.

Sam era unul dintre junii australieni cinstiți și zeloși care se înrolaseră în armată de tineri și care avuseseră un post funcționăresc o vreme, până la începutul războiului, când fusese nevoie de ei pentru o muncă mai palpitantă alături de Batalionul 2/23 Infanterie Australian – munca palpitantă pe timp de război fiind acel gen în care devii carne de tun dacă nu ai relațiile potrivite. Sam nu era un individ cu relații și, dacă ar fi fost bogat, nu ar mai fi ocupat acum postul de secund al unui investigator privat. Avea multe abilități ca secretar, dar îi lipsea aceea de dactilograf. Motivul acestei lipse era evident pentru orice om care le trecea pragul, iar clienții

observaseră de fiecare dată acest fapt cu deosebită blândețe. În Tobruk, o bombă de aviație italienească îi nimicise mulți camarazi, iar lui îi răpise câteva degete de la mână, lăsându-l cu cicatrici oribile pe mâini – răni căpătate în încercarea de a-și salva viața, presupusese Billie. Samuel avea mâna stângă îmbrăcată într-o mănușă, umplută în locurile necesare cu degete protetice. Mâna dreaptă, deși atinsă de schije, era întreagă și, la nevoie, sigură pe trăgaci.

Pe lângă dactilografiat, Sam avea o sumedenie de alte îndatoriri. Uneori era rentabil pentru Billie să aibă alături un bărbat puternic. Alteori era rentabil ca în antreu să se afle un bărbat înalt, care să se ocupe de probleme atunci când își făcea apariția vreun soț nemulțumit de faptul că agenția îi ajutase soția să divorțeze. Iar alteori pur și simplu era rentabil să aibă o mână în plus, drept acoperire, atunci când Billie făcea „muncă de teren”, sau pentru a compensa pentru faptul că era o femeie lucrând într-un domeniu predominant masculin. Era de ajutor faptul că Sam aducea în treacăt cu actorul Alan Ladd, deși era mai înalt, lucru care îl făcea plăcut privirii și credibil ca partener al lui Billie, când vreo investigație în curs impunea o asemenea mascaradă. Majoritatea gentlemanilor grizonanți din domeniu nu ar fi putut vreodată să treacă drept alesul ei, însă, împreună cu Sam, putea forma o pereche convingătoare, iar în anumite circumstanțe asta îi ducea departe. Nu știa multe despre munca de investigator, lucrând de nici câteva luni în domeniu, însă răspundea excelent la ordine și, spre deosebire de alți bărbați, nu avea nimic împotriva dacă acestea veneau din partea unei femei – până la urmă, o muncă cinstită fiind greu de găsit chiar și pentru un bărbat în putere. Și, într-o anumită măsură, era mai palpitant să-i fie secretar lui Billie decât fusese să depună muncă de birou în forțele armate, cel puțin

așa susținea el. Munca asta nu însemna doar sarcini administrative, de îndosariere. Începea să cunoască toate barurile, hotelurile, azilurile de noapte și chiar și aleile dosnice ale orașului. Poate că nu era o muncă încântătoare, dar nici monotonă nu era. Și ce mare lucru dacă nu era în stare să bată la mașină cu toate cele zece degete?

— Cum a fost *The Overlanders* aseară? îl întreabă Billie.

Deși ea nu mai văzuse de mult un film, lui Sam îi plăcea să dea banii pe așa ceva.

— Lui Eunice i-a plăcut? adăugă ea.

Sam începuse nu de mult să iasă cu Eunice, deși nu vorbea prea des despre ea.

Tânărul îi povestea despre rolul de cowboy din vestul Australiei jucat de Chips Rafferty în film, când sună telefonul. Secretarul puse ceașca de ceai pe birou, își dresă glasul și răspunde pe un ton profesionist:

— B. Walker, investigator privat, cum vă pot...

Glasul lui Sam se stinse încet, ceea ce o făcu pe Billie să ridice din sprânceană.

— A închis, spuse el nedumerit, așezând receptorul la loc în furcă. Sau s-a întrerupt.

— Nu ai auzit nimic?

Acesta clătină din cap.

— Zgomotele străzii, bănuiesc.

Puțin după ora trei, la doar câteva minute după ce îi sugerase lui Sam să plece mai devreme acasă, Billie auzi o bătaie reținută în ușă, apoi vocea lui Sam, invitând pe cineva în antreu.

— Aveam... aveam impresia că e vorba de o doamnă detectiv, veni din antreu vocea firavă și temătoare, accentul pus pe cuvântul *doamnă* desemnându-l ca având o importanță deosebită.